

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

1. สรุปผลการศึกษา

ในช่วง 30 ปีของการพัฒนาประเทศแบบสมัยใหม่ภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ผู้กำหนดนโยบายรัฐส่วนใหญ่กลับมีแนวคิดที่มองว่าธุรกิจการค้าประเวณีสามารถนำมาใช้เป็นตัวกระตุ้นอัตราการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจได้ แนวความคิดที่ว่านี้ปรากฏอยู่ในนโยบายของรัฐที่สนับสนุนการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของ “ธุรกิจเรียงรมย์ของคนกลางคืน” หรืออีกนัยหนึ่งก็คือสถานบริการที่มีการค้ากามารมณ์อย่างเปิดเผยหรือกึ่งเปิดเผย ไม่ว่าจะเป็นอยู่ในรูป โรงแรม โรงน้ำชา ร้านอาหาร ไนท์คลับบาร์ คาราโอเกะ สถานอาบอบนวด สโมสรเฉพาะลูกค้าประจำ

ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าสภาพสังคม การเมือง รวมถึงวัฒนธรรมความเป็นอยู่ของประชาชนได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ปัญหาการขายบริการทางเพศที่มีความรุนแรงมากขึ้นตามลำดับ เนื่องจากปัญหาความยากจน การศึกษา และค่านิยม ประกอบกับนโยบายของรัฐที่เอื้อให้กระบวนการค้าประเวณีดำเนินต่อไป ไม่ว่าจะเป็นนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวหรือการพัฒนาประเทศที่ก่อให้เกิดช่องว่างระหว่างบุคคลและสังคม โดยมีกระแสทางเศรษฐกิจเป็นปัจจัยสำคัญในการก่อให้เกิดธุรกิจการค้าประเวณีซึ่งจะเห็นได้ว่าการลดสัดส่วนของผลผลิตจากภาคเกษตรกรรมในมูลค่าของผลผลิตรวมภายในประเทศลง ซึ่งในขณะที่ผลิตผลในภาคเกษตรลดความสำคัญลงภาคอุตสาหกรรมก็ประสบปัญหาและขีดจำกัดหลายประการด้วยกัน ทำให้เกิดการพัฒนาไม่สมดุลยิ่งขึ้น ทำให้มีการหลั่งไหลของประชากรจากชนบทเข้าสู่ตัวเมืองมากขึ้น การค้าประเวณีถือเป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับการเข้ามาประกอบอาชีพของคนจากชนบท ประกอบกับประเทศไทยมีความจำเป็นที่จะต้องพึ่งพาเศรษฐกิจภายนอก ซึ่งได้แก่ประเทศทุนนิยมหรือประเทศพัฒนาอุตสาหกรรมแล้ว ประเทศไทยจึงกลายเป็นแหล่งแสวงหาความรื่นรมย์หรือผ่อนคลายความตึงเครียดของบรรดานายทุนและแรงงานในประเทศอุตสาหกรรมหรือทุนนิยมพัฒนาแล้วซึ่งพากันมาใช้บริการธุรกิจทางเพศในประเทศไทย นอกจากปัจจัย

ทางเศรษฐกิจแล้วการค้าประเวณีเกิดขึ้นมาจากปัจจัยทางสังคมด้วย เพราะความยากจนมิใช่ปัจจัยเดียวที่ทำให้มีการค้าประเวณี ซึ่งหากมองถึงปัจจัยทางสังคมแล้วก็จะพบว่าในประเทศไทยมีความคิดเกี่ยวกับเรื่องของสภาพและทัศนคติของสังคมในระบบที่ชายเป็นใหญ่ ซึ่งส่งผลให้หญิงต้องเป็นฝ่ายเสียเปรียบและต้องถูกกำหนดบทบาทให้สนองความต้องการของสังคมที่ชายเป็นผู้นำ และขาดโอกาสในการพัฒนาความสามารถ ในขณะที่แรงงานขาดแคลนหญิงจะถูกชักจูงให้ออกทำงานนอกบ้านเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระทางเศรษฐกิจ ซึ่งหญิงมักจะถูกใช้แรงงานอย่างหนักด้วยค่าตอบแทนที่ต่ำโดยอ้างว่าหญิงด้อยความสามารถ ซึ่งถ้าหากงานในภาคการผลิตโดยตรงหาได้ยากหญิงจะถูกชักจูงให้ใช้แรงงานในภาคบริการ ประกอบกับความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจหญิงจะถูกผลักเข้าไปในธุรกิจทางเพศ อันเนื่องจากสาเหตุสถานะความฟุ้งเฟ้อ บริโภคนิยม และนิยมวัตถุในระบบตลาดที่เงินเป็นใหญ่ โดยเงินเข้ามามีบทบาทเหนือชีวิตของคนในสังคมเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นว่าในปัจจุบันความสามารถในการจ่ายหรือความมั่งคั่งน้อยของทรัพย์สินในครอบครองกลายเป็นเครื่องชี้มาตรฐานความเป็นอยู่หรือคุณภาพของชีวิตที่สำคัญ

จากการศึกษาเกี่ยวกับการค้าประเวณีจะพบว่าธุรกิจทางเพศนี้เป็นแหล่งสร้างมูลค่าเพิ่มจำนวนมหาศาล นอกจากนี้แล้วธุรกิจหญิงบริการทางเพศยังมีผลทางอ้อมต่อรายได้ในกิจกรรมเศรษฐกิจต่อเนื่องอีกหลายประเภท ซึ่งยากจะประมาณการได้ครบถ้วน ได้แก่ การจ้างพนักงานบริการอื่นๆ ในสถานประกอบการและผู้ทำงานในธุรกิจบันเทิงอื่นๆ ที่ต่อเนื่องกัน อีกทั้งยังมีรายได้จากนักท่องเที่ยวทั้งไทยและต่างประเทศ ธุรกิจก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ที่เฟื่องฟูไปกับการขยายตัวของธุรกิจเพศพาณิชย์ การท่องเที่ยวและการบริการอื่นๆ ที่ต่อเนื่องกันอย่างแยกไม่ออก จะเห็นได้ว่าปัญหาการค้าประเวณีเป็นปัญหาที่นับวันจะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ไม่เพียงแต่เฉพาะการค้าประเวณีในบุคคลที่บรรลุนิติภาวะแล้ว แต่ยังพบว่ามี การนำเด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะเข้ามาทำการค้าประเวณีด้วย ซึ่งรูปแบบของการค้าประเวณีนี้นั้นมีอยู่ 2 รูปแบบคือรูปแบบที่สมัครใจและไม่สมัครใจ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการค้าประเวณีนี้นั้นรวมถึงการถูกบังคับขู่เข็ญ ถูกหลอกลวง ชักพามาด้วยประการใดๆ ด้วย จะเห็นได้ว่าจำนวนหญิงบริการทางเพศเพิ่มขึ้นอย่างมากมายในช่วงเวลาไม่ถึง 10 ปีที่ผ่านมา ดังจะเห็นได้จากข้อมูลจากกองกามโรคกระทรวงสาธารณสุข แม้ว่าในระยะหลังจำนวนหญิงบริการทางเพศจะลดลง เนื่องจากนโยบายของรัฐที่กวัดขั้นมิให้มีโสเภณีเด็ก แต่จำนวนหญิงบริการก็ยังคงมีอยู่ และจำนวนหญิงบริการที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีและกามโรคจะมีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ และการแพร่ระบาดของโรคผ่านคนกลุ่มนี้จะรุนแรงขึ้นส่งผลกระทบต่อพัฒนาประเทศในอนาคต ดังนั้นปัญหาในเรื่องของการค้าหญิงและเด็กจึงถือเป็นปัญหาที่สำคัญที่ทุกฝ่ายนั้นควรที่ร่วมมือกันเพื่อแก้ไข

ปัจจุบันนี้การค้าประเวณีมีการสลับซับซ้อนในรูปแบบของเครือข่ายข้ามชาติและมีการดำเนินการเป็นองค์กรอาชญากรรม รวมทั้งมีการทำกันเป็นขบวนการมีกลไกที่ประสานงานโยงใยระดับประเทศ ระดับภูมิภาคจนถึงระดับโลก โดยมีปัจจัยเกื้อหนุนที่สำคัญ ได้แก่ นโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยในการประกอบอาชญากรรมข้ามชาติดังกล่าวนี้ จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ประกอบการจะต้องมีการดำเนินการอย่างเป็นองค์กร ซึ่งการเดินทางไปยังต่างประเทศของหญิงและเด็กจะพบว่ามีอยู่หลายทางด้วยกัน เช่น การชักชวนของนักท่องเที่ยว โดยญาติ เพื่อน คนรู้จัก นายหน้า และสำนักงานจัดหางาน เป็นต้น

เนื่องจากการค้าประเวณีเป็นปัญหาทั้งทางด้านเศรษฐกิจ และสังคมประการหนึ่งที่สำคัญและมีอยู่ทั่วโลก โดยเฉพาะประเทศที่มีฐานะยากจนทางเศรษฐกิจจะมีจำนวนผู้ที่ค้าประเวณีมาก แนวคิดในการควบคุมการค้าประเวณีหรือระบบกฎหมายที่ใช้ในการควบคุมการค้าประเวณี (Legal Systems Governing Prostitution) ที่ใช้ในประเทศต่างๆ ก็มีความแตกต่างกัน กล่าวคือ บางประเทศถือว่าการค้าประเวณีเป็นความผิดห้ามค้าประเวณีโดยเด็ดขาด (Prohibitionist System) หรือบางประเทศไม่ถือว่าการค้าประเวณีเป็นความผิดโดยตัวเอง แต่มุ่งปรามการค้าประเวณีและเอาผิดต่อผู้ที่แสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่น ในขณะที่บางประเทศยอมรับให้มีการค้าประเวณีถูกต้องตามกฎหมาย แต่อยู่ในพื้นที่พิเศษที่ได้รับอนุญาต (Legalizationist System) จากแนวคิดที่แตกต่างส่งผลให้มุมมองต่อการค้าประเวณีแตกต่างกันเป็นผลให้นโยบายในการป้องกันการป้องกันและปราบปรามธุรกิจการค้าประเวณีแต่ละประเทศมีความต่างกัน เนื่องจากการค้าประเวณีเป็นธุรกิจที่มีกำไรเป็นแสนล้านบาท และเป็นแหล่งรายได้สำคัญของนักธุรกิจ เจ้าหน้าที่รัฐและผู้ที่เกี่ยวข้องจำนวนมาก การมีกรอบกฎหมายที่เหมาะสม และการบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพเป็นประเด็นสำคัญที่ต้องอภิปราย และหาแนวทางทำให้เกิดประสิทธิผลในสังคมไทย

ในประเทศส่วนใหญ่ถึงแม้การกวดขี่เอารัดเอาเปรียบหญิง เพื่อจุดประสงค์ของการค้าประเวณี จะถือเป็นการกระทำผิดอาญาแล้ว แต่เป็นที่น่าสังเกตได้โดยทั่วไปว่าอัตราการลงโทษผู้ค้าหญิงยังอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำมาก นอกเหนือจากการขาดความจริงจังในการแก้ไขปัญหาในส่วนของรัฐบาลแล้ว ยังมีความยุ่งยากในกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการอยู่ด้วย ปัญหาการค้าหญิงและเด็กจึงได้กลายเป็นปัญหาสำคัญในประเทศที่ควรให้ความเอาใจใส่เป็นพิเศษ โดยทั่วไปการกวดขี่เอารัดเอาเปรียบและการค้าหญิงในเมืองไทยมีผล เนื่องจากปัจจัยต่างๆ ที่อยู่นอกขอบเขตของกฎหมาย ดังนั้นจึงเป็นที่คาดการณ์ได้ว่าการแก้ไขกฎหมายในเรื่องนี้จะมีผลเพียงเล็กน้อยต่อการสกัดกั้นการค้าประเวณี จึงได้กลายเป็นความนิยมของทุกๆ รัฐบาลที่จะพิจารณาถึงการแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายการค้าประเวณี รัฐบาลปัจจุบันจึงได้ประกาศนโยบายที่จะแก้ปัญหา

โสเภณีเด็ก อีกทั้งมีความพยายามที่จะแก้ไขกฎหมายปรามการค้าประเวณีโดยอาศัยระบบในการควบคุมการค้าประเวณี (Legal Systems Governing Prostitution) ทั่วโลกจะมีลักษณะร่วมกันซึ่งพอจะแบ่งได้ 3 ลักษณะ ดังนี้

1. ระบบห้ามการค้าประเวณี (The Prohibitionist System) ระบบนี้จะมองการค้าประเวณีว่าเป็นเรื่องผิดศีลธรรม จึงเห็นว่าการกำจัดให้หมดไปจากสังคมผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีจึงถูกมองว่าเป็นผู้กระทำความผิด ไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการค้าประเวณี แมงดา ผู้เป็นธุระจัดหาหญิงมาเป็นโสเภณี ลูกค้า และตัวโสเภณีเอง

2. ระบบยกเลิก (The Abolitionist System) ระบบนี้ถือว่าการค้าประเวณีโดยตัวของมันไม่ผิดกฎหมายแต่มีการลงโทษการค้าหญิงและเด็ก การเปิดสถานการค้าประเวณี การเป็นแมงดา การเป็นธุระจัดหา และการให้เข้าสถานที่เพื่อการค้าประเวณี แต่มีบทลงโทษการกระทำที่ถือว่าเป็นการรบกวนและก่อความรำคาญแก่ผู้อื่น ลักษณะอีกอันหนึ่งที่สำคัญและเป็นที่เกี่ยวข้องกันมากก็คือการเน้นที่การกระทำความผิดฐานติดต่อชักชวนในที่สาธารณะเพื่อจูงมุ้งหมายการค้าประเวณี

3. ระบบการจดทะเบียน (The Regulatory System) ลักษณะโดยทั่วไปของระบบนี้คือการยอมรับว่าการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมายและกำหนดให้จดทะเบียนโสเภณี รวมทั้ง มีการตรวจสอบสุขภาพโสเภณีตามระยะเวลาที่กำหนดเพื่อป้องกันการแพร่เชื้อโรค ในขณะที่หลายประเทศ ไม่กำหนดให้ผู้เที่ยวหรือผู้ซื้อบริการมีการตรวจโรค การประกอบการการค้าประเวณีจะกำหนดให้อยู่ในบริเวณเฉพาะ เช่น กฎหมายกำหนดเขตการมีใบอนุญาตค้าประเวณี ระบบนี้จะอนุญาตให้โสเภณีทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณีที่จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายได้ จึงอาจช่วยแก้ปัญหาที่เกิดจากการก่อความรำคาญอันเนื่องจากการติดต่อชักชวนลูกค้าในที่สาธารณะ

ในส่วนของตัวบทกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีนั้น จะเห็นได้ว่าในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กล่าวถึงกฎหมายของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี ดังนี้

1. พระราชบัญญัติป้องกันและปรามปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ออกมาบังคับใช้แทนพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 โดยพระราชบัญญัตินี้ไม่ลงโทษแก่ตัวโสเภณีหรือผู้ค้าประเวณี แต่จะลงโทษแก่ผู้ที่เข้าไปมั่วสุมในสถานการค้าประเวณี ผู้ที่ติดต่อ ชักชวนหรือแนะนำด้วยเอกสาร สิ่งพิมพ์ หรือกระทำการเผยแพร่ไปยังสาธารณะ เพื่อการค้าประเวณี ผู้กระทำความผิดหรือกระทำการอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ของตนเองหรือผู้อื่น แก่บุคคลอายุไม่เกิน 18 ปี ในสถานการค้าประเวณี ผู้ที่เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาบุคคลไปเพื่อกระทำการค้าประเวณี บิดา มารดา หรือผู้ปกครองที่ให้บุตร หรือผู้อยู่ในปกครองทำการค้าประเวณี ผู้ที่เป็นเจ้าของกิจการ ผู้ดูแล ผู้จัดการกิจการค้าประเวณีหรือสถานการค้าประเวณี รวมทั้งผู้สนับสนุนให้มีการค้าประเวณีด้วย

2. พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540 ซึ่งออกมาเพื่อแก้ไขบทบัญญัติของพระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2471 ที่ยังมีขอบเขตที่จำกัดทั้งในแง่ของฐานความผิด และมาตรการที่กำหนดไว้เพื่อช่วยเหลือหรือกักตัวหญิงหรือเด็ก เพื่อสอบสวนข้อเท็จจริงที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดหรือมาตรการในการให้ความช่วยเหลือสงเคราะห์แก่หญิงและเด็กที่ถูกกระทำ จึงมีการตราพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540 โดยพระราชบัญญัตินี้ได้ขยายขอบเขตการคุ้มครองไปถึงเด็กชายด้วย และมีการกำหนดมาตรการและ กลไกในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็กให้แก่เจ้าหน้าที่ เช่น การให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่เข้าไปตรวจตราสอดส่องตามท่าอากาศยาน ท่าเรือ สถานีรถไฟ สถานีขนส่ง สถานบริการ โรงงาน และที่สาธารณะต่างๆ ให้อำนาจในการเรียกบุคคลมาให้การหรือส่งพยานหลักฐาน มีอำนาจในการค้นสถานที่หรือยานพาหนะใดๆ ก็ได้ เป็นต้น

3. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 14) พ.ศ. 2540 โดยมีการนำเอาการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงและเด็กที่ยังไม่มีบัญญัติไว้ในกฎหมายอื่นมากำหนดให้เป็นความผิดเพิ่มเติมในประมวลกฎหมายอาญา โดยมีการเพิ่มเติมความผิดเกี่ยวกับเพศตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 282 และมาตรา 283 เพิ่มเป็นอนุมาตรา 2 ทวิ ของมาตรา 7 แห่งประมวลกฎหมายอาญาคือ ให้ความผิดเกี่ยวกับเพศนี้เป็นความผิดในทางอาญาระหว่างประเทศ เป็นความผิดต่อความสงบเรียบร้อยระหว่างประเทศที่ประเทศต่างๆ มีเขตอำนาจตามประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งมีการแก้ไขโดยขยายความผิดกรณีการเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไป เพื่อการอนาจารให้สนองความใคร่ของผู้อื่นที่กระทำต่อผู้หญิงหรือเด็ก ให้รวมไปถึงการกระทำต่อผู้ชายด้วย และลงโทษผู้ที่พาเด็กอายุไม่เกิน 18 ปี ไปเพื่อการอนาจารแม้จะเกิดจากความยินยอมก็ตาม และลงโทษสำหรับการรับไว้ จำหน่าย ล่อไป หรือชักพาไป ซึ่งเด็กอายุไม่เกินกว่า 18 ปี เพื่อหาประโยชน์อันไม่ชอบด้วยกฎหมายด้วย ซึ่งถือว่ามี การคุ้มครองที่มากขึ้นกว่าบทบัญญัติเดิม โดยนอกจากจะมีการแก้ไขบทบัญญัติเดิมแล้วยังมีการเพิ่มเติมมาตรการทางกฎหมายในการเอาผิดต่อบุคคลซึ่งพาบุคคลที่อายุไม่เกิน 18 ปี ไปเพื่อการอนาจาร แม้บุคคลนั้นจะยินยอม โดยบัญญัติเพิ่มขึ้นมาในมาตร 283 ทวิ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และได้มีการแก้ไขบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 284 โดยมีการเพิ่มความคุ้มครองผู้ชายซึ่งถูกพาไปเพื่อการอนาจาร โดยใช้อุบายหลอกลวงใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดครองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใดด้วย ซึ่งตามมาตรา 284 เดิมนั้นให้ความคุ้มครองแต่เฉพาะหญิงเท่านั้น นอกจากนี้ยังมีการเพิ่มเติมในมาตรา 312 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งเป็นความผิด

ฐานค้ำบุคคลด้วย โดยเป็นการลงโทษต่อบุคคลที่มีการเอาคนลงเป็นทาส ค้ำบุคคล ทั้งนี้ไม่ว่าการค้ำบุคคลจะเพื่อการค้าประเวณีหรือเพื่อประโยชน์อื่นใดก็ตาม

ซึ่งเมื่อศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายของประเทศไทย ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีต่างประเทศ ผู้วิจัยได้ยกตัวอย่างกฎหมายเพื่อทำการเปรียบเทียบ 3 ประเทศ ดังนี้

1. กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีบทบัญญัติกำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการต่อต้านเพื่อปกป้องเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ปี 2543 ซึ่งได้บัญญัติขึ้นเพื่อที่จะต่อต้านการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็กที่ตกอยู่ในสภาพของการเป็นทาส และเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการลงโทษบุคคลผู้ทำการค้ามนุษย์ และปกป้องเหยื่อจากการค้ามนุษย์ และกฎหมายว่าด้วยการต่อต้านเพื่อปกป้องเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ปี 2543 ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่กำหนดขึ้นเพื่อให้มีการต่อต้านการกระทำที่รุนแรงต่อหญิงและเด็ก ซึ่งการค้าหญิงและเด็กนั้นถือเป็นการกระทำอย่างหนึ่งที่ดีว่าเป็นการกระทำที่รุนแรงต่อหญิงและเด็ก

2. กฎหมายของประเทศเยอรมัน ซึ่งมีการกำหนดถึงความผิดที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีเอาไว้ โดยถือเป็นความผิดอาญาในลักษณะฐานความผิดต่างๆ เช่น ความผิดฐานค้าประเวณีเด็ก (มาตรา 176) ความผิดฐานค้าประเวณีเด็กที่ร้ายแรง (มาตรา 176 a) ความผิดฐานค้าประเวณีเด็ก ที่มีผลถึงแก่ความตาย (มาตรา 176 b) ความผิดฐานการบังคับ ขู่เชิญทางเพศและการข่มขืน (มาตรา 177) ความผิดฐานการบังคับ ขู่เชิญทางเพศและการข่มขืนที่มีผลถึงแก่ความตาย (มาตรา 178) ความผิดฐานการค้ามนุษย์ (มาตรา 180 b) ความผิดฐานการค้ามนุษย์ที่ร้ายแรง (มาตรา 181) ความผิดฐานการค้าประเวณีผู้เยาว์ (มาตรา 182) เป็นต้น

3. กฎหมายประเทศเบลเยียม ก็ได้มีการกำหนดเอาไว้เป็นความผิดอาญาในลักษณะฐานความผิดต่างๆ ไว้เช่นกัน เช่น ความผิดฐานให้การสนับสนุนการค้าประเวณี (มาตรา 379) ความผิดฐานค้าประเวณี (มาตรา 380 ทวิ) และความผิดฐานสมคบกระทำการค้าประเวณี (มาตรา 381 ทวิ) เป็นต้น

โดยเมื่อศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายของประเทศไทย ที่เกี่ยวข้องกับการค้าหญิงและเด็กกับกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศเยอรมันและประเทศเบลเยียมแล้ว จะเห็นได้ว่ากฎหมายของต่างประเทศนั้นมีการกำหนดถึงมาตรการต่างๆ ในการป้องกันปัญหาการค้าประเวณีเอาไว้มากกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายของประเทศไทย โดยเฉพาะกฎหมายในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งถือได้ว่าเป็นกฎหมายแม่บทในการแก้ไขปัญหาค้าประเวณีนั้นมีการกำหนดถึงมาตรการต่างๆ ในการป้องกันการค้าหญิงและเด็กเอาไว้มากและชัดเจนที่สุด โดยหากพิจารณาแล้วจะเห็นว่ากฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกามีการกำหนดถึงการป้องกันและช่วยเหลือผู้เสียหาย ทั้งผู้เสียหายที่อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาและอยู่ยังต่างประเทศด้วย เช่น การให้บริการ

ในการช่วยเหลือทางด้านกฎหมาย การบริการในการสร้างที่พักอาศัย การจัดให้มีบริการ ในด้านการให้คำปรึกษา เป็นต้น อีกทั้งมีการกำหนดหน่วยงานที่มาดูแลปัญหาการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะมีการกำหนดถึงมาตรฐานขั้นต่ำในการจัดการการค้ามนุษย์ไว้ มีการกำหนดการฟ้องร้อง ดำเนินคดีและลงโทษผู้กระทำความผิดจากการค้ามนุษย์เอาไว้อย่างจริงจัง เป็นต้น นอกจากนี้แล้ว ในกฎหมายของเบลเยียมก็ได้มีการกำหนดถึงมาตรการในการที่ให้ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ เข้ามาสู่กระบวนการยุติธรรมในฐานะที่เป็นพยานในคดี อันเป็นกระบวนการที่มีการเชื่อมโยงกัน ของการคุ้มครองผู้เสียหายและเรื่องของการรวบรวมพยานหลักฐาน ซึ่งจะได้นำแนวทาง และบทบัญญัติของกฎหมายต่างประเทศมาเป็นข้อเสนอแนะในการปรับปรุง แก้ไข เพิ่มเติม กฎหมายของประเทศไทยเพื่อให้เกิดความเหมาะสมต่อไป

2. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาจากเอกสารที่มีความเกี่ยวข้องกับปัญหาการค้าประเวณี พบว่าปัญหาโสเภณี เป็นปัญหาสังคมที่มีปัจจัยมูลเหตุสำคัญทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม ค่านิยม วัฒนธรรมและการศึกษา การแก้ไขปัญหาโสเภณีไม่อาจจะนำมาตราการในด้านใดด้านหนึ่งมาใช้ดำเนินการเพียงลำพัง โดยเฉพาะมาตรการทางด้านกฎหมาย แม้ว่าจะมีกฎหมายห้ามการค้าประเวณีอย่างเด็ดขาด โสเภณี ก็ไม่อาจจะหมดไปได้จนกว่าจะขจัดสาเหตุของปัญหาโสเภณีทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ได้อย่างจริงจัง การแก้ไขปัญหาโสเภณีจึงควรที่จะได้พิจารณาและดำเนินการในด้านต่างๆ อย่าง ต่อเนื่อง ดังนี้

1. รัฐบาลควรพิจารณาถึงการปรับเปลี่ยนแผนการพัฒนาประเทศในระยะยาว ซึ่งเท่าที่ ผ่านมาได้นำไปสู่ช่องว่างที่กว้างขึ้นอย่างไม่หยุดยั้งระหว่างคนรวยกับคนจนหรือระหว่างเขตเมือง กับชนบท แผนพัฒนาที่มุ่งเน้นด้านการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการขยายตัวของภาค อุตสาหกรรมได้ทำให้คนชนบทอยู่ในสภาพล้มละลายทางเศรษฐกิจ จากการที่ผลผลิตทางการ เกษตรอยู่ในสภาพตกต่ำอย่างไม่เคยเปลี่ยนแปลง ทำให้หญิงและเด็กที่อยู่ในชนบทไม่มีทางเลือก มากนัก การพัฒนาที่ผ่านมาในอดีตได้ก่อให้เกิดระบบบริโภคนิยมขึ้น และนำมาซึ่งความต้องการ ของสินค้าที่ฟุ่มเฟือย จากการที่การค้าประเวณีมีสาเหตุมาจากปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม หลายด้าน จึงไม่อาจหวังได้ว่าจะแก้ปัญหาโดยใช้กฎหมายเพียงอย่างเดียว แต่จำเป็นต้อง มีการปรับเปลี่ยนแนวนโยบายการพัฒนาประเทศอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการแก้ไขปัญหา

เศรษฐกิจเพื่อบรรเทาปัญหาความยากจนและเพิ่มโอกาสทางสังคม ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดธุรกิจการค้าประเวณี ดังนี้

1.1 รัฐควรแก้ไขปัญหาความยากจนของประชาชนในชนบท เนื่องจากโสเภณีโดยส่วนใหญ่ที่มีอยู่ในประเทศไทยมาจากชนบท เนื่องจากปัญหาความยากจนเพื่อมาประกอบอาชีพในตัวเมืองหารายได้จุนเจือครอบครัว ดังนั้นหากสามารถแก้ไขปัญหาความยากจนของประชาชนในชนบทได้แล้ว ก็จะสามารถแก้ปัญหาโสเภณีได้ในระดับหนึ่ง

1.2 รัฐควรแก้ไขปัญหาภาวะการว่างงานของประชาชน การว่างงานของประชาชนได้มีส่วนผลักดันให้ทั้งผู้ไร้การศึกษาและมีการศึกษาหันเหชีวิตเข้าสู่การค้าประเวณี รัฐบาลจึงควรมีนโยบายในการแก้ไขปัญหาอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ซึ่งนับวันมีแต่จะทวีความรุนแรงขึ้น

1.3 รัฐควรมีการยกระดับค่าครองชีพและกระจายรายได้ นอกจากปัญหาการว่างงานแล้วปัญหารายได้ของราษฎรที่ไม่เพียงพอกับค่าครองชีพที่ถีบตัวสูงขึ้นเป็นสิ่งที่รัฐบาลจะต้องเร่งแก้ไขรายได้ที่ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันได้ผลักดันให้หญิงจำนวนมากหารายได้พิเศษด้วยการค้าประเวณี นอกจากนี้การยกระดับค่าครองชีพของประชาชนแล้วการกระจายรายได้ไปสู่ประชาชนอย่างทั่วถึงและเป็นธรรมก็นับว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นเช่นเดียวกัน ความผิดพลาดของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งได้ส่งผลให้ปัญหาความยากจนของประชาชนนอกจากจะไม่ได้รับการแก้ไขแล้วยังทับถมทวีขึ้นอีกด้วย นั่นคือความผิดพลาดที่ไม่ได้มีมาตรการที่เป็นจริง เพื่อการกระจายรายได้ไปสู่ประชาชนอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม โดยเฉพาะประชาชนในชนบทได้รับผลจากการพัฒนาของรัฐบาลน้อยมากเมื่อเทียบกับประชาชนในเขตเมือง

1.4 รัฐควรมีการส่งเสริมการประกอบอาชีพ (นอกภาคเกษตร) ที่ก่อให้เกิดรายได้ อย่างสม่ำเสมอให้กับครอบครัวในชนบทโดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ยากจน โดยเน้นการอบรมทักษะและอาชีพที่เหมาะสมกับพื้นที่และความต้องการของตลาดแรงงานและนโยบายการส่งเสริมอาชีพของรัฐ ทั้งนี้เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องร่วมมือกับธุรกิจเอกชนในการฝึกอาชีพที่ธุรกิจเอกชนเองได้รับผลประโยชน์และสมาชิกของครอบครัวชนบทมีงานทำที่มีรายได้อย่างสม่ำเสมอ

1.5 รัฐควรส่งเสริมให้ราษฎรในแต่ละชุมชนได้รวมตัวกันเป็นกลุ่มทางเศรษฐกิจในรูปแบบต่างๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ชุมชนได้ให้ความร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยรัฐเป็นแรงผลักดันให้มีการลงทุนขนาดย่อมในระดับหมู่บ้าน เพื่อให้เกิดการสร้างงานในชนบทและเศรษฐกิจของชุมชนเกิดการหมุนเวียน

1.6 รัฐควรจะกำหนดนโยบายอย่างจริงจังในการสร้างความเจริญทางเศรษฐกิจในชนบทอย่างแท้จริง เพื่อเสริมสร้างสถาบันครอบครัวให้มั่นคงรวมทั้งป้องกันการโยกย้ายแรงงาน

การทำงานทำ โดยเน้นท้องถิ่นที่ยากจนมากและที่มีปัญหาสตรีไปเป็นหญิงบริการในเมืองเป็นอันดับแรก

2. ควรปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวกับการค้าประเวณีให้สามารถจัดการกับปัญหาโสเภณีและการใช้สื่อลามก ตลอดจนการ โฆษณาเชิญชวนที่สื่อเจตนาเพื่อการค้าประเวณี เนื่องจากกฎหมายฉบับต่างๆ ที่รัฐนำมาบังคับใช้อยู่ในปัจจุบันขาดความเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงไป อาจเนื่องมาจากความเก่าแก่ล้าสมัยไม่ทันยุคทันสมัย แต่ทั้งนี้ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อทำความเข้าใจในปัญหาและแนวทางในการแก้ไขเสียก่อน เพื่อให้มีความสอดคล้องกับสภาพการณ์ความเป็นจริงในปัจจุบัน เพื่อเป็นการช่วยลดช่องโหว่กลายเป็นเครื่องมือของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่จะนำไปใช้แสวงผลประโยชน์ และควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทราบถึงการเปลี่ยนแปลงทางกฎหมาย ดังนี้

2.1 ตามขอบเขตของพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ไม่สามารถครอบคลุมการค้าหญิงและเด็กในลักษณะที่จัดตั้งเป็นองค์กร มีแต่เพียงการสมคบกันซึ่งจะมีมาตรฐานการพิสูจน์แบบหนึ่ง กล่าวคือจะต้องมีหลักฐานพยานว่าผู้ใดผู้หนึ่งมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดแต่ละคดีตามความเป็นจริง แต่ผู้รับประโยชน์ ผู้ถือหุ้นหรือร่วมลงทุนในการดำเนินกิจการผิดกฎหมายนี้ หากไม่มีพยานหลักฐานชี้ชัดว่าเกี่ยวข้องกับความผิดแต่ละคดีโดยตรง อาจจะไม่สามารถลงโทษบุคคลเหล่านี้ได้ ดังนั้นจึงควรมีกำหนดบทบัญญัติที่กำหนดคณะกรรมการพิสูจน์และมาตรฐานการพิสูจน์ที่จะครอบคลุมบุคคลในกลุ่มเหล่านี้ได้ด้วย ซึ่งหมายความว่าหากบุคคลเหล่านี้เป็นสมาชิกผู้ถือหุ้นหรืออื่นใดที่เกี่ยวข้องกับองค์กรอาชญากรรมการค้าหญิงและเด็ก ได้รับประโยชน์จากการค้าหญิงและเด็ก ถือว่าเป็นตัวการร่วมกระทำความผิดเว้นแต่พิสูจน์ได้ว่าไม่รู้ข้อเท็จจริงว่ากิจการขององค์กรข้างต้นเป็นกิจการการค้าหญิงหรือเด็ก

2.2 กำหนดให้มีกฎหมายที่เข้ามาควบคุมการ โฆษณาผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เนื่องจากปัจจุบันยังไม่มียกกฎหมายเข้ามาควบคุมเรื่องนี้อย่างชัดเจน คงมีแต่เพียงการควบคุมสื่อโดยทั่วไปเท่านั้น ซึ่งจะมีความซับซ้อนน้อยกว่าสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพราะเหตุที่ว่าในปัจจุบันนั้น การค้าหญิงและเด็กเพื่อการค้าประเวณีได้มีการพัฒนารูปแบบขึ้น โดยมีการโฆษณาผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์อย่างแพร่หลาย

2.3 ควรพิจารณาบททวนกฎหมายที่มองว่าการค้าประเวณีเป็นอาชญากรรม เพื่อให้หญิงที่ค้าประเวณีจะไม่ถูกฟ้องร้องคดีในความผิดเกี่ยวกับการเป็นผู้ทำงานบริการทางเพศ เพื่อให้หญิงบริการทางเพศจะได้รับการคุ้มครองจากกฎหมายได้เต็มที่ โดยมุ่งเน้นไปที่การสร้างกฎหมายที่ส่งเสริมการสร้างพลังมากกว่าการควบคุมซึ่งทำร้ายผู้ที่ตกเป็นเหยื่อเพียงอย่างเดียว แต่ได้สร้างผลกำไรมหาศาลให้กับผู้ค้าพร้อมทั้งเป็นการป้องกันการปฏิบัติโดยมิชอบของเจ้าหน้าที่

เนื่องจากการค้าประเวณีมีสาเหตุมาจากปัจจัยต่างๆ รอบด้าน การแก้ไขกฎหมายไม่ควรจะจำกัดเฉพาะแต่การลงโทษผู้ค้าประเวณีและผู้แสวงประโยชน์ทางเพศจากผู้ค้าประเวณีเท่านั้น ควรมีกฎหมายสวัสดิการสังคม การรักษาพยาบาลและบริการสังคมอื่นๆ เพื่อจะช่วยเหลือคนยากจนในสังคม

2.4 การแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ดังนี้

มาตรา 4 “การค้าประเวณี” หมายความว่า การยอมรับการกระทำชำเราหรือการยอมรับการกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่นอันเป็นการลำเอียงเพื่อสินจ้างหรือประโยชน์อื่นใด ทั้งนี้ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำ และผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศรวมถึงผู้ที่มีใจคนไทย

มาตรา 4 “สถานการค้าประเวณี” หมายความว่า สถานที่ที่จัดไว้เพื่อการค้าประเวณีหรือยอมให้มีการค้าประเวณีและสถานที่ที่ใช้ในการติดต่อหรือจัดหาบุคคลอื่นให้หมายความรวมถึงที่พักอาศัยส่วนบุคคลเพื่อกระทำการค้าประเวณีด้วย

มาตรา 8 ผู้ใดกระทำชำเราหรือกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ของตนเองหรือผู้อื่นแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีในสถานการค้าประเวณี โดยบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม หากกระทำต่อคู่สมรสของตน โดยสมยอมด้วยกันทั้งสองฝ่ายแต่มิใช่เพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่นผู้กระทำไม่มีความผิด

ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 นั้นกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่รับโทษหนักขึ้นในความผิดหน่วงเหนี่ยว กักขัง กระทำด้วยประการอื่นใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกายหรือทำร้ายร่างกาย หรือขู่เข็ญด้วยประการใดๆว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายแก่ผู้อื่นเพื่อข่มขืนใจให้ผู้อื่นนั้น กระทำการค้าประเวณีตามมาตรา 12 เท่านั้น ส่วนในความผิดที่เจ้าพนักงานได้กระทำความผิดฐานชักชวน ตามมาตรา 5 หรือฐานเข้าไปมั่วสุมในสถานการค้าประเวณี ตามมาตรา 6 หรือ ฐานไปรับโฆษณา ตามมาตรา 7 หรือเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไป ฯลฯ ตามมาตรา 9 หรือเป็นเจ้าของ หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณี หรือสถานการค้าประเวณีตามมาตรา 11 กฎหมายไม่ได้กำหนดบทลงโทษให้เจ้าพนักงานรับผิดเพิ่มขึ้นเหมือนที่กำหนดในมาตรา 12 ดังนั้นจึงควรกำหนดบทลงโทษให้เจ้าพนักงานที่รับโทษหนักขึ้นในความผิดอื่นๆ ตามที่ได้กล่าวมาด้วยนอกเหนือจากความผิดตามมาตรา 12 เท่านั้น

2.5 การแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540 ดังนี้

การแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540 โดยให้มีลักษณะมีการประสานงานกันอย่างเป็นระบบมากขึ้นกว่าที่มีอยู่ในปัจจุบันและกำหนดเอาไว้ว่าเป็นหมวดหมู่ กล่าวคือกำหนดถึงวิธีการในการปฏิบัติงานในการแก้ไขปัญหาการค้าหญิงและเด็กพร้อมทั้งการลงมือในการปฏิบัติดังกล่าวอย่างจริงจัง โดยให้มีจุดประสงค์ในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก โดยขจัดปัญหาการค้าประเวณีให้หมดไป โดยอาจนำกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาคือ กฎหมายว่าด้วยการต่อต้านเพื่อปกป้องเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ปี 2543 และกฎหมายว่าด้วยความรุนแรงที่เกี่ยวข้องกับสตรี ปี 2543

มาเป็นกฎหมายแม่บทในการพิจารณาแก้ไขปรับปรุงกฎหมายของประเทศไทย โดยจะต้องวางนโยบายในการขจัดผู้ค้าหญิงและเด็ก รวมถึงผู้รับประโยชน์จากการกระทำดังกล่าว

การกำหนดค่านิยมของการค้าหญิงและเด็กขึ้นมาใหม่เพื่อให้เกิดความรัดกุมในการบังคับใช้ให้ หมายถึง การเกณฑ์ การขนส่ง การโยกย้าย การรับไว้ซึ่งบุคคลโดยการขู่เชื้อหรือใช้กำลังหรือการบังคับขู่เชื้อในรูปแบบอื่น การลักพา น้อ โกง หลอกลวง การใช้อำนาจในทางที่ผิดหรือการใช้ตำแหน่งในทางที่ไม่เหมาะสมในการให้หรือรับไว้ซึ่งค่าตอบแทนหรือผลประโยชน์อื่นๆ ในการที่บุคคลคนหนึ่งมีอำนาจควบคุมเหนือบุคคลอีกคนหนึ่งเพื่อวัตถุประสงค์ในการแสวงหาประโยชน์ ซึ่งอย่างน้อยที่สุดรวมถึงการแสวงหาประโยชน์เพื่อการค้าประเวณีหรือการแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น การบังคับให้ใช้แรงงานหรือบริการ การเป็นทาส หรือตกอยู่ในสภาพที่เหมือนทาส หรือการเคลื่อนย้ายบุคคลที่เป็นทาสหรือตกอยู่ในสภาพที่เหมือนทาสไปยังที่ต่างๆ โดยนำเอารายละเอียดกฎหมายสหรัฐอเมริกาประกอบในการกำหนดนิยาม อย่างน้อยที่สุดจำกัดความจากการค้าหญิงและเด็ก ไม่ว่าจะด้วยวัตถุประสงค์ใดๆ ต้องถือว่าเป็นการกระทำความผิดทางอาญาทั้งสิ้น โดยให้ครอบคลุมการกระทำความผิด ดังนี้

- บุคคลใดที่มีความเกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นผู้สมคบ ผู้ร่วมมือกัน ในลักษณะขององค์กรจัดตั้ง ผู้รับประโยชน์จากบุคคล กลุ่มบุคคล หรือองค์กรอาชญากรรมค้าหญิงและเด็ก ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นบุคคล กลุ่มบุคคล หรือองค์กรอาชญากรรม

- ผู้ค้าหญิงและเด็ก ผู้รับประโยชน์ และองค์กรอาชญากรรม ต้องรับผิดชอบละเมิดต่อผู้เสียหาย โดยให้อำนาจพนักงานอัยการเป็นผู้ฟ้องแทนผู้เสียหายได้

การกำหนดให้มีมาตรการในการคุ้มครองรวมถึงการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เสียหายจากอาชญากรรมค้าหญิงและเด็กให้มากขึ้นกว่าที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งในปัจจุบันกฎหมายของประเทศไทยมีกำหนดในเรื่องของสิทธิในการถูกกักตัว เพื่อให้ชี้แจงข้อเท็จจริงหรือเพื่อตรวจสอบเอกสารหรือพยานหลักฐาน เรื่องการให้ความช่วยเหลือในด้านอาหาร ที่พักและ

การส่งกลับไปยังประเทศหรือภูมิภาคเดิม โดยมาตรการในการคุ้มครองและช่วยเหลือผู้เสียหาย จากอาชญากรรมการค้าหญิงและเด็กที่จะกำหนดเพิ่มขึ้น ควรคำนึงถึงความเสียหายที่ผู้เสียหาย ได้รับ และการให้ผู้เสียหายกลับคืนสู่สภาพเดิมได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ซึ่งรวมถึงการชดเชย ค่าทดแทน ค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหายอย่างเหมาะสมด้วย โดยเฉพาะในกรณีที่มีการคุกคามหรือข่มขู่ ผู้เสียหาย ซึ่งการช่วยเหลือผู้เสียหายนั้น ได้แก่ ให้คำปรึกษาและข้อมูลข่าวสารต่างๆ และให้ความรู้ ถึงสิทธิทางกฎหมายต่างๆ แก่ผู้เสียหาย เพื่อให้เข้าใจถึงสิทธิต่างๆ ที่ตนเองมีอยู่ การรักษาทางการแพทย์ การช่วยเหลือทางร่างกาย โดยกำหนดให้มีการบำบัดฟื้นฟู คุณแลสุขภาพของผู้เสียหาย รวมถึงได้รับการพัฒนาการต่างๆ ด้วยการให้โอกาสการทำงาน การให้การศึกษาและการฝึกอบรม เพื่อที่จะทำให้ผู้เสียหายนั้นมีความรู้ ความเข้าใจ รวมทั้งให้ผู้เสียหายได้รับการบำบัดฟื้นฟู ซึ่งจะทำให้ผู้เสียหายสามารถไปประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองและใช้ชีวิตในสังคมได้

กำหนดให้มีบทลงโทษผู้กระทำความผิดในลักษณะที่กระทำการกันเป็นองค์กร อาชญากรรมด้วย เนื่องจากหากพิจารณาตามกฎหมายของประเทศไทยในพระราชบัญญัติมาตรการ ในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540 แล้วจะพบว่า มีการกำหนดถึง ความผิดในการสมคบกันเท่านั้น ไม่ได้มีการกำหนดถึงความผิดในลักษณะร่วมกันกระทำกัน อย่างเป็นองค์กร ซึ่งมาตรฐานในการพิสูจน์ที่จะให้ครอบคลุมถึงบุคคลที่กระทำการในลักษณะ ที่เป็นองค์กรอาชญากรรมพร้อมทั้งการลงโทษผู้กระทำความผิดด้วย เพราะเหตุที่ว่าปัจจุบันนี้การค้าหญิง และเด็กนั้นได้มีการพัฒนาจนกลายเป็นองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติแล้ว

3. การจัดตั้งองค์กรขึ้นมารับมือกับองค์กรอาชญากรรมการค้าหญิงและเด็กเป็นการเฉพาะ หากมีองค์กรเหล่านี้เกิดขึ้นแล้วก็ต้องมีบทบัญญัติกำหนดภารกิจ อำนาจหน้าที่ให้องค์กรที่มีอยู่แล้ว เป็นผู้รับผิดชอบในการปราบปราม เช่น กรมสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษสังกัดกระทรวงยุติธรรม แต่ทั้งนี้ต้องมีการออกแบบองค์กรให้เน้นงานสืบสวนเป็นหลักใหญ่ โดยสามารถระดมทรัพยากร จากส่วนราชการที่เกี่ยวข้องได้อย่างไม่จำกัด ภารกิจและอำนาจหน้าที่อีกส่วนก็คือ การร่วมกับ พนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการในการสอบสวนคดีค้าหญิงและเด็กที่จัดตั้งในลักษณะ องค์กร หน่วยงานนี้ควรจะสามารถมีอำนาจในการแทรกแซงเข้าไปในระบบสื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือระบบสื่อสารใดๆ เพื่อตรวจค้นการค้าหญิงและเด็ก รวมทั้งเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานเกี่ยวกับการค้าหญิงและเด็กได้ หากมีเหตุอันควรสงสัย องค์กรนี้ควรจะเป็นองค์กรสืบราชการลับ ไม่มี สำนักงานให้ประชาชนทั่วไปติดต่อ แต่เป็นหน่วยงานที่ผู้บังคับบัญชาระดับสูงของหน่วยงาน เท่านั้น จึงจะมีสิทธิติดต่อและอาจต้องมีคณะกรรมการอิสระที่แต่งตั้งขึ้นเพื่อควบคุมการปฏิบัติ หน้าที่ ของหน่วยงานเหล่านี้ โดยตรวจสอบว่ามีการปฏิบัติงานทุจริตหรือใช้อำนาจหน้าที่ในทาง มิชอบอย่างใดอย่างหนึ่งหรือไม่

4. แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 เพื่อให้ความผิดมูลฐานครอบคลุมถึงการค้าหญิงหรือเด็กไม่ว่าจะมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการค้าประเวณีหรือไม่ ซึ่งความว่ามาตรการตามพระราชบัญญัตินี้สามารถครอบคลุมถึงองค์การอาชญากรรมและเครือข่ายทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการค้าหญิงและเด็ก ไม่ว่าจะการค้าหญิงและเด็กจะกระทำโดยวิธีการใดเพื่อประโยชน์อันใด

5. จำกัดจำนวนสถานบริการและกำหนดเขตควบคุมเพื่อไม่ให้สถานบริการตั้งขึ้นอย่างกระจัดกระจายในทุกถนน ทุกเขตพื้นที่เช่นขณะนี้ นอกจากกำหนดเขตควบคุมทางกฎหมาย อาจจะต้องใช้มาตรการทางภาษี และกฎหมายปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อจำกัดและลดทอนการเปิดสถานบริการ และสถานบริการที่ไม่ใช่กิจการให้เข้าพักแรมเป็นการเฉพาะไม่ควรอนุญาตให้มีการจัดพักผ่อนหลับนอนแก่ลูกค้า เช่น สถานอบอาบนวด ไม่ว่าจะ เป็นแบบแผนปัจจุบันหรือโบราณ โรงน้ำชา หรืออื่นๆ นอกจากนั้นสถานที่ให้บริการเรื่องนวดไม่ควรอนุญาตให้มีการนวดในทึรโหลาน

6. ควรมีการอบรมกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการค้าประเวณีแก่เจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายให้มีความรู้ ความเข้าใจในกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี เพื่อจะได้เกิดความเข้าใจ และตระหนักในการคุ้มครองผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของการค้าประเวณี